

bebring af Forholdene kun kan ske ved en Revision og Forbedring af Fiskerilovgivning, og ved en Organisation derigennem af et planmæssigt og kyndigt Likhyn, der tillige kan yde sin Vejledning. Det er bekendt, at jeg som Minister kort efter min Tiltræden har gjort Forsøg paa at afhjælpe dette Savn, idet jeg i Landsthinget i Samlingen 1875—76 fremsatte et temmelig vidtløftigt og af flere Bilag ledsaget Forslag om Fiskeriet. Det kom ind i Folkethinget i samme Samling, men paa et saa sent Stadium, at det ikke kom til Forhandling, men i Samlingen 1876—77 blev det fremsat for dette Thing. Dette Lovforslag blev imidlertid gjort til Gjenstand for en saadan Behandling eller snarere Ikke-Behandling i dette Thing, at Regjeringen deraf — og jeg antager med Grund — kunde drage den Slutning, at dette Thing den Gang ikke ansaa Tidspunktet for beleiligt til at behandle dette Emne. Regjeringen har af forklarlige Grunde siden den Tid ikke fundet nogen særlig Opfordring til at fremkomme med et nyt Forslag, og man har heller ikke været tilbøjelig til at høre paa Manglen af Lovregler paa dette Omraade ved at tilsele Statsstiftud til dem, der have tilbudt Hjælp, eller til paa enkelte Steder at fremme et eller andet Anlæg, idet man ikke har ønsket, at den almindelige Ansættelse skulde faae Indgang, at man paa denne Maade var istand til at ophjælpe Fiskeriet her i Landet. Det er fremdeles Regjeringens Mening, at det, der savnes for en rigtig Udøvelse af Fiskeriet, er Lovregler og Etableringen af et ordnet og efter samme Regler virkende Likhyn med Fiskeriet, som er samlet under en fælles Overbestyrelse. Det er en Følge deraf, at jeg ikke har nogen varm Stemning for den ærede Ordførers Forslag under Nr. 13. Ganske vist er der fra den der nævnte Mand indkommet et Andragende om Understøttelse i de af den ærede Ordfører angivne Viemede; men da de væsentlig angaa Undersøgelser i Retning af Ferskvandsfiskeriet, f. Ex. til Studier og Anlæg af Fiske-damme og til Afslutning af Studier angaaende Fiske-damme o. s. v., saa har Ministeriet ikke troet, at det var en Sag, der havde en saadan Interesse for Fiskeriet i Almindelighed, at man havde nogen særlig Anledning eller overhovedet var berettiget til at fyldestgjøre disse Krav af Kontoen til Fiskeriets Fremme, hvorved der nærmest er tænkt paa Saltvandsfiskeriet. Jeg betvivler ikke den nævnte Mand's Interesse for Fiskerisagen, og det er mig ogsaa bekendt af mange Skrifter, som nærmest angaa Ferskvandsfiskeriet, at han har virket i den Retning, men jeg tror ikke, at Staten i Almindelighed bør give Understøttelse til enkelte Personer for en Virksomhed, som væsentlig gaar i en Retning, som er forskjellig fra den, som skulde fremmes ved Fiskerikontoen, og hvis Retning man ikke en-

gang kjender, idet man ikke veed, hvad han vil lægge sig efter, undersøge eller tilstræbe. Jeg tror ikke, at man derved opnaar noget Egentligt til Fiskeriets Fremme, og det er af den Grund, at jeg ikke har troet det rigtigt tidligere at mødekomme slige Begjæringer og heller ikke anser det for hensigtsmæssigt at gjøre det i dette Tilfælde. Jeg tror, at der i Virkeligheden er Lidet eller Intet vundet for Fiskerisagen derved. Med Hensyn til det Forslag, der er stillet af et Mindretal i Udvalget (Winther) til § 19 om en Sum af 39,960 Kr. til Tilvejebringelse af Plads her i Bygningen til Udvidelse af Rigsdagens Lokaler, da er det mig bekendt af forskellige Udtalelser, at man har søgt et Savn ved ikke tidligere at faae bedre Lokaler end de nu tilstedeværende, men det er mig ogsaa bekendt, at man har tænkt sig Muligheden af nu at gaa ind paa den Plan til Udvidelse af Lokalerne, som blev forhandlet i Sessjonen 1876—77, idet de Vindringer, som dengang stillede sig i Veien for, at det iøvrigt vedtagne Forslag kunde komme til Udførelse, muligen nu ikke vilde være tilstede. Efterat dette var kommet til min Kundskab, har jeg havt Anledning til at undersøge, om man ikke paa nogen anden Maade end den, som dengang var paaapeget, kunde erstatte Finantskovedkassen de Lokaler, som den maatte renoncere paa heri Bygningen. Det har imidlertid vist sig, at dette ikke var gjørligt. Der som der skal tilvejebringes Plads for Finantskovedkassen, naar dens Lokaler skulle overlades til Rigsdagens Afbenyttelse, maa det ske efter den Plan, som dengang forelaa, og Finantskovedkassen maa flyttes over i Ministerialbygningen, saaledes som det dengang var foreslaaet. Jeg tror nu, at der er en Mulighed derfor. Efter senere Forhandlinger med Finantsministeriet har jeg Grund til at tro, at, Skjøndt man anser Pladsen derovre for at være mindre tilstrækkelig, er der Mulighed for at fremme Sagen paa den Maade, som dengang blev foreslaaet, at Finantskovedkassen flyttes over i Ministerialbygningen. Jeg skal derfor, hvis det ærede Thing vedtager Summen, efter Forhandling med Rigsdagens Formænd, gjøre mit til at fremme Sagen saa hurtigt som mulig. En Samvirkning og Overensstemmelse mellem Ministeren og Rigsdagens Formænd maa jeg anse for en Betingelse for Sagens Gjennemførelse, allerede af den Grund, at der ikke er nogen Anledning til at foretage Flytning af Finantskovedkassen, naar den tilsigtede Forbedring i Rigsdagens Lokaler ikke finder Sted. Men, som sagt, dersom Summen bliver bevilget, tror jeg, der er Mulighed for, at den Plan, som forelaa i 1877, nu vil kunne gennemføres. — Med Hensyn til Endringsforslaget under Nr. 62 b., der gaar ud paa at give et Statsbidrag af 30,000 Kr. til Anlæg af en Bro over Sebbersund, i Forbindelse med et Laan af 30,000 Kr., da maa jeg tilstaa, at jeg har meget store Betæneligheder ved